

країн СНД, але й, мабуть, серед переважної більшості країн романо-германської системи права [7].

Жоден з цивільних кодексів країн СНД не містить такого обсягу норм, які є в ЦК України, які б стосувалися особистих немайнових прав. Більше того, ні одна держава немає такого цивільно-правового документу, який присвятив би особистим немайновим правам цілу частину нормативно-правового акту. В більшості випадків існують поодинокі статті, які регулюють особисті немайнові відносини, в кращому – це може бути окрема глава [4].

Все вищезазначене спонукає до міркувань про те, що кодекси держав СНД містять досить обмежену кількість цивільно-правових норм, що стосуються особистої немайнової сфери [2]. Мало того, законодавці цих країн не передбачають регулювання особистих немайнових відносин цивільним правом.

Отже, можна зробити висновок, що дані цивільні кодекси чітко не встановлюють регулювання особистих немайнових відносин, не пов'язаних з майновими, а лише допускають це регулювання, іншими словами – не заперечують.

Таким чином, проводячи порівняльний аналіз приватного права України та країн СНД щодо особистих немайнових прав, необхідно відзначити, що український законодавець набагато більше уваги приділяє особистій немайновій сфері, ніж це роблять законодавці інших держав Співдружності. Варто наголосити на тому, що приватно-правова сфера регулювання немайнових особистих відносин України суттєво випередила в розвитку решту країн СНД, і цей факт залишається беззаперечним вже протягом багатьох років.

Список використаних джерел:

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. с.141.
2. Цивільне право України: Підручник/ Боброва Д.В.; За ред. О.В.Дзери. – К.: Юрінком інтер, 2005. – Кн. 1. – 2005. – 736 с.
3. Цивільно-правові засоби захисту права власності в Україні/ Ірина Олександрівна Дзера. – К.: Вентури, 2001. – 271 с.
4. Українське цивільне право. Академічний курс/ Ромовська З. - Т.1.- К., 2005.
5. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 року №435-IV // Відомості Верховної Ради - 2003 - №40-44, 42 - ст.356
6. Цивільне право України: Підручник / Харитонов Є.О., Н.О. Саниахметова. - К., 2003.
7. Цивільне право України: Академічний курс: Підручн.: У двох томах / За заг. ред. Я.М. Шевченко. - К., 2006.

Удосконалення процедури усиновлення за цивільно-процесуальним законодавством України

Шпак О.А., студент магістратури ННІЗН НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри цивільно-правових дисциплін ННІПП НАВС *Лінік Є.П.*

Актуальність дослідження проблем усиновлення необхідно для удосконалення судочинства в справах про усиновлення. Оскільки сьогодні відсутнє належне законодавче регулювання даної сфери правовідносин, в деяких випадках усиновлення не лише не відповідає основному його принципу – відповідності усиновлення інтересам дітей, а й становить

загрозу для їх життя та здоров'я, що викликає широку дискусію з приводу доцільності існування інституту усиновлення дітей.

Сучасні наукові дослідження дають можливість говорити про те, що ніякі форми державного піклування про дитину (дитячі будинки, інтернати тощо) не можуть зрівнятися зі зростанням та вихованням дитини в сім'ї. Сім'я в усі часи була і залишається однією з головних загальнолюдських цінностей, природним осередком зростання людини. Саме тому, держава повинна турбуватися про забезпечення кожної дитини своєю сім'єю, в тому числі, шляхом усиновлення. Справи цієї категорії є особливо суспільно значущими, адже усиновлюються діти, які є сиротами та позбавлені батьківського піклування, таким чином, вони, як правило, не мають законних представників, їх інтереси може захистити лише держава в особі своїх органів.

У сучасний період судовий порядок усиновлення частково розглядається у науковій літературі з цивільного процесуального права. Окремі аспекти інституту усиновлення та судового порядку його здійснення стали предметом дослідження сучасних вітчизняних та зарубіжних науковців, а саме: Є.М. Ворожейкіна, І.В. Гессена, В.С. Кульчицького, Л.А. Луць, Д.І. Мейера, К.О. Неволіна, П.М. Рабіновича, З.В. Ромовської, О.Ф. Скакун, С.Я. Фурси, Ю.С. Червоного та інших.

Водночас в наукових розробках судовому провадженню у справах про скасування усиновлення приділялася увага тільки в загальних рисах. Проте конкретні практичні питання судочинства у визначеній категорії справ вимагають більш повного та системного дослідження.

Встановлене неоднозначне вирішення законодавством питання щодо участі прокурора у справах про усиновлення саме громадянами України. Процесуальне законодавство не включає прокурора до обов'язкових учасників судочинства, що призводить до неоднозначної правозастосовної діяльності суду. Відповідно до специфіки справ про усиновлення та правозахисної діяльності прокуратури пропонується розглядати справи про усиновлення громадянами України з обов'язковою участю прокурора при здійсненні судочинства. При цьому, прокурор приймає участь у справі шляхом надання висновку, який повинен містити аналіз складу осіб, залучених до участі у справі, аналіз юридично значущих обставин з точки зору підтвердження чи спростування належними, допустимими, достатніми доказами, висновок про можливість задоволення (або незадоволення) заяви про усиновлення

Виходячи з того, що основним завданням прокуратури України є захист прав громадян, а метою інституту усиновлення є досягнення найвищих інтересів дитини та, враховуючи судову практику щодо залучення до судового розгляду зазначених категорій справ прокурора, вважаємо за необхідне закріпити в законодавстві положення щодо того, що розгляд справи про усиновлення громадянами України повинен відбуватися за обов'язкової участі прокурора.

Так, здійснивши аналіз судового розгляду справ про усиновлення, ми пропонуємо:

- зобов'язати органи опіки та піклування систематично до початку розгляду справи про усиновлення у судовому порядку здійснювати обстеження умов життя заявника;
- враховувати матеріальний стан особи заявника, який не перебуває у шлюбі;

- органу опіки та піклування відбирати характеристики не лише за місцем роботи заявника, а й за місцем проживання останнього;
- зобов'язати суд вислухати дитину, яка може висловити свою думку, при вирішенні спору щодо скасування усиновлення.

Комерційна таємниця як вид конфіденційної інформації в аспекті свроінтеграційних процесів

Прилуцька Л.В., студент магістратури ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Лебідь В.І.*

Комерційна таємниця як сукупність відомостей технічного, організаційного, комерційного, виробничого та іншого характеру становить значний економічний інтерес для її власника, що провадить господарську діяльність в умовах конкуренції. Забезпечення належного правового регулювання відносин, пов'язаних з охороною комерційної таємниці, є важливим завданням в рамках реалізації державної політики у сфері розвитку економічної конкуренції та обмеження монополізму.

Комерційна таємниця попри те, що є об'єктом права інтелектуальної власності, становить собою одну з основ підприємницької діяльності, яка в свою чергу становить собою ґрунт для ринкової економіки як найбільш доцільної з винайдених систем економічного буття, яскравим прикладом ефективності якої є стан речей з основними соціальними цінностями в євроатлантичному просторі.

Прикладна роль інституту комерційної таємниці, яка в свою чергу є основою, в цивілізованих правових системах полягає в ізолюванні приватної та публічної сфер економіки та досягнення результату у створенні такої передумови ринкової економіки як конкуренція, в межах споріднених прошарків економічної діяльності. Конкуренція ж через наявну в ній змагальність стимулює розвиток, який становить запоруку суспільного благополуччя.

Зважаючи на обрані нашою державою пріоритети досягнення продекларованих соціальних цінностей та визначену свроінтеграційну форму досягнення бажаної моделі існування, цей вид конфіденційної інформації, попри наявні в Україні зародки правового механізму у цій сфері, все таки має нагальну потребу детального правового регулювання, ефективного правозастосування та систематизації.

Проблема цієї тематики полягає і в тому, що у вітчизняному законодавстві існує необхідність однозначного юридичного визначення, виокремлення пов'язаних з комерційною таємницею понять та правовідносин з побудовою правового механізму регулювання й юридичної відповідальності у цій сфері за вже винайденими пріоритетами і зразками цивілізованого світу, як в аспекті захисту приватного права власності (в.г. інтелектуального), особистих немайнових прав, так у реалізації публічного суспільного інтересу щодо забезпечення конкурентної економіки.

У зв'язку з можливістю перспективи своєчасного вступу України до Європейського Союзу, Всесвітньої торгівельної організації підвищується актуальність аналізу правового захисту комерційної таємниці, оскільки